Ο χρόνος και ο κόσμος τής φθοράς (Φώτης Κόντογλου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 29 Δεκεμβρίου, 2012

Ἡ πιὸ φοβερὴ καὶ ἡ πιὸ ἀνεξιχνίαστη δύναμη στὸν κόσμο εἶναι ὁ Χρόνος, ὁ Καιρός. Καλὰ-καλὰ τί εἶναι αὐτὴ ἡ δύναμη δὲν τὸ ξέρει κανένας, κι ὅσοι θελήσανε νὰ τὴν προσδιορίσουνε, μάταια πασκίσανε. Τὸ μυστήριο τοῦ Χρόνου ἀπόμεινε ἀκατανόητο, κι ἂς μᾶς φαίνεται τόσο φυσικὸς αὐτὸς ὁ Χρόνος. Τὸν ἴδιο τὸν Χρόνο δὲ μποροῦμε νὰ τὸν καταλάβουμε τί εἶναι, ἀλλὰ τὸν νοιώθουμε μοναχὰ ἀπὸ τὴν ἐνέργεια ποὺ κάνει, ἀπὸ τὰ σημάδια ποὺ ἀφήνει πάνω στὴν πλάση. Ἡ μυστηριώδης πνοὴ του ὅλα τ’ ἀλλάζει. Δὲν ἀπομένει τίποτα σταθερό, ἀκόμα κι ὅσα φαίνονται σταθερὰ κι αἰώνια. Μία ἀδιάκοπη κίνηση στριφογυρίζει ὅλα τὰ πάντα, μέρα-νύχτα, κι αὐτὴ τὴν ἄπιαστη καὶ κρυφὴ κίνηση δὲ μπορεῖ νὰ τὴ σταματήσει καμμιὰ δύναμη. Τοῦτο τὸ πράγμα ποὺ τὸ λέμε Χρόνο, τὸ ἔχουμε συνηθίσει, εἴμαστε ἐξοικειωμένοι μαζί του, ἀλλιῶς θὰ μᾶς ἔπιανε τρόμος, ἂν εἴμαστε σὲ θέση νὰ νοιώσουμε καλὰ τί εἶναι καὶ τί κάνει. Ὅπως εἴπαμε, δουλεύει μέρα-νύχτα, αἰῶνες αἰώνων, ἀδιάκοπα, βουβά, κρυφά, κι ὅλα τ’ ἀλλάζει μὲ μία καταχθόνια δύναμη, ἄπιαστος, ἀόρατος, ἀνυπάκουος, τόσο, ποὺ νὰ τὸν ξεχνᾶ κανένας καὶ νὰ θαρρεῖ πὼς δὲν ὑπάρχει, αὐτὸς ποὺ εἶναι τὸ μόνο πράγμα ποὺ ὑπάρχει καὶ ποὺ δὲ μπορεῖ ἡ διάνοιά μας, μὲ κανέναν τρόπο, νὰ καταλάβει πὼς κάποτε δὲν θὰ ὑπάρχει, πὼς θὰ καταστραφεῖ, πὼς θὰ λείψει. Πῶς, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ «κάποτε» εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χρόνος; Πῶς μπορεῖ νὰ φανταστεῖ κανένας πῶς κάποτε θὰ πάψει νὰ ὑπάρχει αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ «κάποτε»;

Ἂν λείψει ὁ Χρόνος θὰ λείψουνε ὅλα τὰ πάντα. Αὐτὸς τὰ γεννᾶ, κι αὐτὸς πάλι τὰ λυώνει, τὰ κάνει θρύψαλα, καὶ τὰ ἐξαφανίζει. Γι’ αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες λέγανε στὴ Μυθολογία τους πώς ὁ Κρόνος, δηλαδὴ ὁ Χρόνος, ἔτρωγε τὰ παιδιά του. Γέννηση, μεγάλωμα, φθορὰ καὶ θάνατος εἶναι τ’ ἀκατάπαυστα ἔργα του. Ἐνῶ βρίσκεται γύρω μας, ἀπάνω μας, μέσα μας, δὲν τὸν νοιώθουμε ὁλότελα, αὐτὸν τὸν ἀκατανόητο ἄρχοντά μας, αὐτὸν πού εἶναι φίλος κι ἐχθρός μας, γιατί αὐτὸς μᾶς φέρνει ὅλα τὰ καλὰ πού μᾶς χαροποιοῦνε, κι ὅλα τὰ κακὰ πού μᾶς πικραίνουνε. Μᾶς δίνει τὴ γέννηση, τὴ γλυκειὰ λέξη τῆς ζωῆς, τὴ χαρὰ τῆς νιότης, τὴ δύναμη τῆς ἀντρείας, μᾶς δωρίζει παιδιά, ἐγγόνια, ἔργα λαμπρὰ πού μᾶς ξεγελοῦνε, κάθε λογῆς

εὐχαρίστηση κι ἀνάπαψη. Καὶ πάλι, ὁ ἴδιος μᾶς δίνει τὶς στενοχώριες, τὶς θλίψεις, τοὺς πόνους, τὶς ἀρρώστειες, τὸ ἀπίστευτο ἄλλαγμα καὶ χάλασμα τοῦ κορμιοῦ μας καὶ τῶν ἔργων, πού κοπιάσαμε νὰ τὰ κάνουμε, καὶ στὸ τέλος μᾶς ποτίζει τὸ φαρμάκι ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτήρι πού μᾶς πότισε τὸ γλυκὸ κρασὶ τῆς χαρᾶς, δίνοντάς μας τὸν θάνατο, σ’ ἐμᾶς καὶ στοὺς δικούς μας.

Ὤ! ποιὸς θὰ πιάσει αὐτὸν τὸν κλέφτη, ποὺ μέρα-νύχτα, χειμώνα καλοκαίρι, τὴν ὥρα ποὺ κοιμόμαστε καὶ τὴν ὥρα ποὺ εἴμαστε ξυπνητοί, ἀδιάκοπα, χωρὶς νὰ σταματήσει μήτε ὅσο ἀνοιγοκλείνει τὸ μάτι μας, τριγυρίζει παντοῦ, ὁλόγυρά μας, μέσα μας, στὸ φῶς καὶ στὸ σκοτάδι, μπαίνει σὲ κάθε μέρος, στὸν οὐρανὸ ποὺ γυρίζουνε τ’ ἄστρα καὶ στὰ καταχθόνια, σὲ κάθε στεριὰ καὶ σὲ κάθε θάλασσα, σὲ κάθε τρύπα, σὲ κάθε ζωντανὸ κι ἄψυχο, σὲ κάθε ἁρμὸ τοῦ βράχου, σὲ κάθε καρδιά, κι ὅλα τὰ παλιώνει, τὰ τρίβει σὰν τὴ μυλόπετρα, τὰ κάνει σκόνη· καὶ πάλι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ ἴδιος φτιάνει κάθε λογῆς κτίσμα καὶ κάθε πλάσμα, κάθε κορμί, κάθε τί ποὺ ὑπάρχει σὲ τοῦτον τὸν κόσμο!

Ὅπως λοιπὸν ὅλα τὰ πάντα, ἔτσι κι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε παίγνια στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀκαταμάχητου γίγαντα, ποὺ εἶναι μαζὶ εὐεργέτης μας καὶ τύραννός μας. Καὶ δεχόμαστε τὸ ποτήρι ποὺ μᾶς κερνᾶ μὲ τὸ ’να χέρι του καὶ ποὺ ’ναι γεμάτο γλυκὸ κρασί, καὶ πίνουμε, καὶ τ’ ἄλλο ποτήρι ποὺ κρατᾶ στ’ ἄλλο χέρι του καὶ ποὺ ἔχει μέσα τὸ πικρὸ φαρμάκι. Τί εἶναι λοιπὸν αὐτὸ τὸ σκληρὸ παιχνίδι πού παίζει μ’ ἐμᾶς αὐτὸ τὸ τέρας, ποὺ δὲν ἔχει μήτε μορφή, μήτε φωνή, μήτε τίποτα ἀπ’ ὅ,τι ἔχουνε ὅσα πλάσματα γεννᾶ καὶ σκοτώνει, καὶ πού τὸ παίζει δίχως νὰ γελᾶ, μήτε νὰ κλαίει, ἀδιάφορος κι ἀνέκφραστος, κρύος σὰν φάντασμα, αὐτὸς ὁ ἴδιος πού ἀνάβει τὴ φλόγα τῆς ζωῆς;

Ἀλλοίμονο! Αὐτὴ τὴν ἄσπλαχνη μυλόπετρα ποὺ τ’ ἀλέθει ὅλα στὸν κόσμο, τὴ γιορτάζουμε κάθε πρωτοχρονιά, καὶ τὴ φχαριστοῦμε γιὰ ὅσα μᾶς ἔκανε πρίν, καὶ γιὰ ὅσα θὰ μᾶς κάνει ὕστερα, γιὰ τὰ πολλὰ κακὰ ποὺ θὰ πάθουμε ἀπ’ αὐτή, κοντὰ στὰ λίγα καλὰ ποὺ θὰ μᾶς φέρει καὶ ποὺ θὰ μᾶς τὰ πάρει βιαστικά. Ἐμεῖς εἴμαστε σὰν τοὺς δυστυχισμένους κατάδικους ποὺ καλοπιάνουνε τὸν δήμιό τους, σὰν τοὺς μονομάχους τῆς Ρώμης ποὺ χαιρετούσανε τὸν Καίσαρα, πρὶν νὰ σφάξει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, κράζοντάς του: «Χαῖρε, ὦ Καίσαρ, οἱ μελλοθάνατοι σὲ χαιρετοῦνε»! Ἔτσι, κ ἐμεῖς, χαιρετᾶμε τὸν καινούριο Χρόνο ποὺ θὰ μᾶς πάει πιὸ κοντὰ στὸ στόμα του γιὰ νὰ μᾶς φάγει, καὶ χοροπηδᾶμε καὶ τραγουδᾶμε οἱ δύστυχοι, σὰν τὰ σαλιγκάρια τοῦ Αἰσώπου, τὴν ὥρα ποὺ ψηνόντανε.

Τοῦτος ὁ ὑλικὸς κόσμος εἶναι τὸ βασίλειο τοῦ Χρόνου, ποὺ τὸν κάνει ν’ ἀνθίζει καὶ νὰ μαραίνεται ἀδιάκοπα. Ἡ φθορὰ εἶναι ὁ σκληρὸς νόμος ποὺ ἔβαλε ἀπάνω του τοῦτος ὁ τύραννος. Μ’ αὐτὴ τὴν ἄσπαστη ἁλυσίδα βαστᾶ καὶ τὸν ἄνθρωπο, σκλάβο ἀνήμπορον κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

Μόνο μία ἐλπίδα ὑπάρχει γι’ αὐτόν, νὰ γλυτώσει ἀπὸ τὴ φθορά: ὁ Χριστός, ὁ λυτρωτής, ὁ καθαιρέτης τῆς φθορᾶς. Ἐκεῖνος ποὺ πάτησε τὸν θάνατο καὶ ποὺ εἶπε: *«ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται. Ἐγὼ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς. Ἐὰν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰώνα»!*

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ κλειδοκράτορας τοῦ μυστικοῦ κόσμου, λέγει: *«Ἡ κτίσις ὑποτάχθηκε στὴ ματαιότητα, ἄθελά της, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς κι αὐτὴ ἡ κτίση θὰ λευτερωθεῖ ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ τῆς φθορᾶς, στὴν ἐλευθερία τῆς δόξας τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Γιατί γνωρίζουμε, πὼς ὅλη ἡ κτίση ἀναστενάζει καὶ πονᾶ μαζί μας ὡς τώρα. Κι ὄχι μοναχὰ ἡ κτίση, ἀλλὰ κι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ποὺ ἔχουμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μέσα μας, ἀναστενάζουμε, περιμένοντας τὴν υἱοθεσία (δηλ. νὰ γίνουμε τέκνα τοῦ Θεοῦ), ἤγουν νὰ λυτρωθεῖ τὸ σῶμα μας ἀπὸ τὴ φθορά».* Κι ἀλλοῦ λέγει: *«Ἂν κατοικεῖ μέσα σας τὸ Πνεῦμα Ἐκείνου ποὺ ἀνάστησε τὸν Ἰησοῦ, Αὐτὸς ποὺ ἀνάστησε τὸν Χριστὸ ἀπὸ τοὺς νεκρούς, θὰ ζωοποιήσει τὰ θνητὰ σώματά σας μὲ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ποὺ κατοικεῖ μέσα σας».*

Ναί. Μοναχὰ ὁ Χριστός, ποὺ εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς καὶ ποὺ πῆρε ἀπ’ Αὐτὸν κάθε ἐξουσία, θὰ δώσει τὴν ἀφθαρσία στοὺς ἀγαπημένους του, καταργώντας καὶ τὸν χρόνο καὶ τὸν τόπο τῆς ὕλης, ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς φθορᾶς. Νά, τί λέγει ὁ ἅγιος Πέτρος γι αὐτὴ τὴν ἀλλαγή: *«Ἥξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτί, ἐν οἱ οὐρανοὶ ριζηδὸν παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται, καὶ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται».*

Καὶ στὴν Ἀποκάλυψη εἶναι γραμμένα τὰ παρακάτω λόγια γιὰ τὸν καινούριο κόσμο τῆς παλιγγενεσίας: *«Καὶ νὺξ οὐκ ἔσται ἐκεῖ, καὶ χρείαν οὐκ ἔχουσι λύχνου καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτιεῖ αὐτούς, καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰώνας τῶν αἰώνων».*

(Πηγή: imaik.gr)